

5. po Veľkej noci – 21.5.2017

Sadni si a jedz! 5.časť

Milosť, milosrdenstvo a pokoj od Boha nášho Otca.

Ján 21:12-14 „A ani jeden z učeníkov neodvážil sa Ho spýtať: kto si Ty? Lebo vedeli, že je to Pán. Ježiš prišiel vzal chlieb a dal im, podobne aj rybu. To už po treťi raz sa zjavil Ježiš učeníkom po vzkriesení z mŕtvych“.

V škole na náboženstve sme sa rozprávali o tom, že našou úlohou v tomto svete je: byť užitočnými a byť svedkami Pána Ježiša. Hovorila som v konkrétnych príkladoch a jedným z nich bolo, že ak nám mama povie, aby sme si upratali izbu, tak to máme urobiť. Vtedy sa prihlásila moja Lucka a povedala: **ale najlepšie je, ak nám to nemusí pripomínať, lebo my to urobíme sami od seba. To by naozaj bolo skvelé.** U nás doma tiež platí, že ospravedlnenie je prijaté iba vtedy, ak ho nemusíme vyžadovať, pripomínať. Pretože ak povieme: nechceš sa ospravedlniť náhodou – už to nie je úprimné, dotýčny po ňom netúži, je vynútené a teda nemá veľkú hodnotu. Predstavte si, že by sme mali pripomínať lásku: dnes máš ľúbiť svoje deti, svojich rodičov, nezabudni dnes ľúbiť svojho manžela, manželku, priateľa, suseda – **ak je to nutné pripomínať, nevnímate to ako lásku. Tá musí byť predsa spontánna, úprimná, nevynucovaná.**

SZ a časť NZ je založená na pripomínaní, aby sa nezabudlo. Lebo my ľudia máme tú smolu, že rýchlo zabúdame. Teda na čo chceme zabudnúť. Sú veci, udalosti, ľudia, na ktorých nezabúdame nikdy. Ale niekedy je to s našou pamäťou tak, že si chceme zapamätať, ale po čase nové informácie vytlačia predošlé spomienky. Psychológovia však tvrdia, že naozaj dôležité informácie, ktoré si nevieme iným spôsobom uchovať, sa nám vryjú hlboko do pamäte, resp. si na ne neskôr určite spomenieme. Ale **pravdou zostáva naozaj to, že nám treba všetko a často pripomínať. A vôbec to nesúvisí s vekom.**

Učeníci nemali odvahu sa pýtať, lebo vedeli. Zaujímavá štylizácia vety. *Ak vieš, nemáš odvahu sa pýtať. Toto sa deje z dvoch dôvodov: 1. nepýtaš sa, lebo si vieš, ale nie si presvedčený, či vieš správne, 2. bojíš sa spýtať, lebo boci vieš, pýtaním by si sa zosmiešnil pred druhou stranou, ktorá vie, že ty vieš.* :-D Preto učeníci nemajú odvahu pýtať sa: kto si Ty?

Keď vedeli svoju vedomosť, vieru vyjadriť oveľa skôr, prečo by sa teraz trápne pýtali. Ježiš sa ich už dávnejšie opýtal: „kto som podľa vás ja?“ a Peter ako hovorca za všetkých odpovedal: „Ty si Kristus, Syn Boha živého“. Už vtedy to vedeli, poznali. O čo skôr teraz po všetkých udalostiach, ktoré sa za posledných pár dní odohrali. Teraz by to malo byť učeníkom – inokedy zabúdajúcim,

mužom, ktorým nedochádza – teraz by im to malo byť všetko jasné. Veď boli pri Ježišovom kríži, videli prázdny hrob i samotného Ježiša ako sa im zjavil živý po vzkriesení. Mali skúsenosti a po nich by mala nastúpiť iba oddaná a pevná dôvera. Ale človek je už tak ovplyvnený svetom, v ktorom niet komu veriť, že pochybuje ešte aj o sebe či o Bohu.

V živote každého veriaceho človeka príde bod, kedy sa už nepýta: „bol si to Ty, Bože?“, **pretože po skúsenostiach a poznávaní Pána, presne vie, kto za všetkým stojí.** Dovtedy sa pokojne pýtajme: kto si Ty, Pane Ježiši? Bol si to Ty? Hoci možno z nás bude Pán Ježiš smutný, že už by sme to mali vedieť, ale určite nás neodsúdi. Lebo aj v duchovnom živote platí: kto sa veľa pýta, veľa sa dozvie. A radšej sa pýtať, ako mávnúť rukou.

https://www.youtube.com/watch?v=IwHSbwzR_uk Kto je Boh?

Pán Ježiš sa nám sám predstavuje. *Pri Ježišovi nemusíme byť na pochybách, ak Ho poznávame, vieme ako pracuje, aký je. On sám ako prvý prichádza, vystiera ruku a hovorí: „Ja som tvoj Boh“. Robí tak rôznym spôsobom ako naplnenie zaslúbenia SZ (Jer 31:33-34): „svoj zákon vložím do ich vnútra a vpišem im ho do srdca. Ja budem ich Bohom a oni budú mojim ľuďom. Potom už nikto nebude viac poučovať bližneho alebo svojho brata: poznajte Hospodina! Lebo všetci ma budú poznať od najmenšieho až po najväčšieho – znie výrok Hospodinov – lebo im odpustím ich viny a na ich hriech si už nespomeniem“.*

V našom príbehu sa Pán Ježiš dáva poznávať už po treťi krát učeníkom. Prvýkrát Ho mohli zázračne vidieť v zatvorenej miestnosti s ranami po klincoch. Druhýkrát sa Ho mohli dotknúť, keď Tomášovi povedal: „daj sem ruku a vlož ju do môjho boku“. Teraz im podáva chlieb, ako pripomienku nasýtenia na púšti a tiež poslednej večere a rybu ako pripomienku zázračného lovenia rýb a povolania k službe. Ježiš vie, ako sa má svojim učeníkom ukázať, zjaviť. Každý potrebuje iný prístup.

Najčastejšie sa nám Ježiš predstavuje úplne bežným, všedným spôsobom. Môžeme Ho určite vidieť aj v zázrakoch a nadprirodzených úkazoch, no tie sa v našom živote vyskytujú zriedka. Preto Pána Ježiša smieme vnímať cez celkom obyčajné veci, udalosti, pocity. On sa nám totiž zjavuje tak, aby nám bol blízky. Veď sa nám vo všetkom stal podobným, okrem hriechu. **Stačí chcieť a uvidíme Pána všade, kam prídeme, v ľuďoch, ktorých stretávame, v chvíľach radosti či smútku, v Písme a na modlitbách.** Jednoducho Ho budeme vnímať všade, kde On s nami je.

<https://www.youtube.com/watch?v=wHj9an8XYq8>

Kiežby nám nebolo potrebné pripomínať, kým Ježiš je. Kiežby sme si navždy zapamätali, že je s nami stále. Kiežby sme Pánovi dávali priestor, aby nám prejavil lásku. A keby tak už nastal aj pri nás čas, keď sa nebudeme dopytovať na Hospodina, lebo Ho budeme nosiť v srdci. Pretože to, čo je pre nás dôležité, nezabúdame, Toho, kto je pre nás podstatný, máme stále v myšlienkach. Lebo láska sa nemusí pripomínať, ona celkom prirodzene vychádza z nášho srdca a života. Láska sa nemá vynucovať, ona existuje sama od seba. Lebo láska to je Pán Ježiš Kristus. Poznáš Ho, však? Amen.